

מסורת הש"ס

(א) [גיר' הערוך בערך כו
מימו כוז], (ב) [שבת קטו:
וש"נ, (ג) [נדרים 5; (ד) [ד
לא], (ה) [ס"א לזכר],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מפני שאנו
וכו' לרמז צרתה ודאי:
(ב) ד"ה יעשו וכו' לבעול
ולתתנהג זה מנהג:

מוסף רע"י

הובא בעמוד קודם.

תום' חד מקמאי

תניא יבמה שאמרה בתוך ל' לא נבעלתו כיון שהוא אומר בבעלתי כיון שאומר לא נבעלתו ככופין אותו שיחלוץ לה יום מבקשים שיחלוץ לה. והיונו אומרים שאמרת בבעלתי והוא אומר לא נבעלתי ה"ז יוצאה אקאי. הוא אומר בבעלתי ואמרת לא נבעלתי כשחזר ואמר לא נבעלתי צריכה גט וחליצה.

הוא ספא נמי לאחר
היום איז וכולו צומע
מירוי שעהנט צומע
ידה דאי אין הגט שפאן
תחתה ידע ער צו
ווארן לחלוץ חור
אחרו ליבם. ווא דקני
צו ווארן חזיצה פירשה
ר' אמי שצריח חזיצה
עס גיט שניצע מתחת
שידו ווא דקני אפ"י
חזיצה ווארן א בעלול
דאס הארציק חזיצה
דאס צו צריח חזיצה
שבעל בעל ותר שבעל
אלא הי"ק אפ"י שחור
אין
זוכמן אורו שחילוך
אלא מבקשים ואין כופין
סמכין
דאדערבאר דא אש
תחת גט לירק אש
אויס צו לביאור חזיצה
אין מירי נמי שעהנט
מתחת יד ורבי
אויס צריח גט
חזיצה דקאמר צריח גט

[illegible]

מייבוזו. בוש הימנה: בשגיטה יואל. שנתן לה גט וקס"ד גט
גמור לציאתו הוא: היא אומרת נבעלתי. לאחר שלשים קאי: יואל
בבעט. אם באלוהיאה דיה בגט דהיא נאמנת דכולי האי לא מוקים:
לציאתו משום דאמר בעלתי ולאחר שלשים יום איהו

מהימין: וחליצה. משום דהיא שויתה
לנפשה חתיכה דאיסורא. ומדקאמר

גט מכלל דבאין לה גט
ועסקין ואמאי קמני רישא כופין
לעלות לנחלך ויכפינהו לייס: אמר רבי
קאמר רביה חליה עם גיטה ואע"פ
דקמני אמבזקים קאי וה"ק אע"פ
שחזר ואמר לא בעלתי דאיכא למימר
כופין הואיל ומודה אפ"ה צוי כופין
אלא רביה חליה ואי לא צוי למיחלך
לא כיפינך דקמנין לא אדיבוריה קמ
הואיל ולאחר שלשים יום הוא: גט

לְאִשִּׁי אָמַר. לְעוֹלָם כִּרְיָכָה גַּם אַחֲרֵי
וּנְפִסְלָהּ עָלָיו לְפִיכָךְ לֹא נִכְפִּינָן לִיבִים
וְיִכְוִין לְאִמֶּר בְּעַלְמֵי כִרְיָכָה גַּם לְבִלְחִמוֹ
דִּישׁ בִּזְיָא אַחֲרֵי הִגַּם וְהִשְׁתָּא מִסְבַּרְבָּ
וְאִעֲפִי דְקַתְנִי וְהִ"ק אֲעִ"פ שְׁחֹר
וְאִמֶּר לֹא בְּעַלְמֵי וְאִכְרָא לְמִימֶר לֹא
וְאִמְרֵיבִי גַּם אֵלֶּה חֲלִילָא אֲפִ"ה בִּזְיָא
גַּם: **שְׂוִים מוֹדִים.** שְׁלֹא נִבְעֵלָה
וּמַעֲיָקָרָא אִמֶּר בְּעַלְמֵי: **הוּן.** כִּךְ
זָרָה מֵהוּ. יִבְמָה שְׂנֵכָסָה
וְהִיבִים וּנְפִטְרָה זָרָה וְאִמְרָה יִבְמָה
לְאַחֲרֵי זֶמַן לֹא נִבְעֵלְתִי מֵהוּ לִיאָסֶר
וְלִרְחִיבָתָה מִפְּנֵי דִבְרֹרָה שֶׁל זֶו: **מִפְּנֵי**
שֶׁאֵינוֹ כּוֹפִין וּמִצְנָקִים. לְזָרָכָה דְּלִיָּה
שִׁימָה לְנִפְשָׁה חֲתִיכָה דְּלִאֲסוּרָא
וְגִיטָה דְּרָתָה (א) וְדִלִּי לֹא מִיתְּסָרָה
בְּהַחֲזָקָה הַיּוֹסֵם אֶת הָאִשָּׁה בְּעוֹלָם
לְאַחֲרֵי: **הַאֲמֹרֶם עֲמָלָה אֵינִי לֶךְ.**

ואשם כהן שאמרה לבעלה נאנסתי
לחיתוסר עליו וכתובתה לא מיספדה
ויאשם כהן מוקמין לה צפרק בתרא
הדרים: **השמים ציני לצינך**. גלי
לפניו שאיך נזקק לי כדרך
אדם ואין איש עד להוכיח צין
נעונו: **נעולה אני מן היהודים**.
גדרה היא שלא תפגע ליהודים.
ומדאכרה נפשה אכולה עולמא ש"מ
תשמיש קשה לה ואנוסה היא לפיכך

[illegible]

ומבקשין
 ויגועה לראיה כי לא תוכל להנשא על פי חליה בלבד. ר"י: ה"ש
 ובשאר בני אדם ולא נהירא דבשלהי נדרים (דף סא.) מפרש בגמרא
 למקום וימן להם בניס ור"ח פ"י יעשה סעודה ויפייסה וכן בירושלמי
 ממי אסורה ליבם משום נדר זה דמסקה אדעתה דמיית בעלה ונפלה
 ממי אסורה לר"י על פירוש דפשיטא דאסרה נפשה אכל היהודים ועוד ממי אי
 והלא היא מותרת לו על כן נראה לו לפרש דמיבעי ליה אי מסקה
 ולאסור עמה על ידמה כמו על בעלה וקאמר דר"י אינו כבעל
 שיחלוץ לה ושמאל אמר יבם הרי הוא מבקשין שיחלוץ דמס'
 הדרן ע"ל

[illegible]

ה'יא אומרת נבעלתי והיא
לאחר שלשים יום ר
צבעלתי והיא אומרת לא נ
דוקא אחר שלשים צמור

שכופין אותו לחלוץ
ר"ב "בשגיטה ויצא
במה שאמרה בתוך
תי בין שהוא אומר
ר לא בעלתי כופין
לאחר שלשים יום
ן לה היא אומרת
לא בעלתי הרי זה
בעלתי והיא אומרת
זר ואמר לא בעלתי
זר אמר ויפלו

אֲשִׁי אָמַר הֵתָם גַּם
הִנְהוּ שְׁנֵיהֶם מוֹדִים
מִמֶּנּוּ לֵהוּ רַבָּא חֲלוּצוֹ
מִמֶּנּוּ לִיה רַב שְׂרַבְיָא
שׁ וְחֲלוּצָה אָמַר לִיה
מִינִיה הֲוֹן בְּרִיה דְּרַב
הָ מַהוּ אָמַר לִיה יוֹכִי
קִשְׁשִׁין תִּיאַסְר צְרָה:
הֵתָם בְּרַאשׁוֹנָה הָיוּ
אוֹת וְנוֹטְלוֹת כְּתוּבָה
הַשְּׁמַיִם בִּינִי לְבִינְךָ
חֲזָרוּ לִמּוֹר שְׁלֹא תֵּהָא
וּמִקְלַקֶּלֶת עַל בַּעֲלָה
אֲנִי לָךְ תִּבְיָא רֵאִיָּה
לְבִינְךָ יַעֲשׂוּ דֶרֶךְ
הַיְּהוּדִים יִפְר חֲלָקוֹ
מִן הַיְּהוּדִים אִיבַעֲיָא
הַיְּהוּדִים לִיבָם מַהוּ מִי
בַּעֲלָה וְנִפְלָה קִמְי
יִיבָם אִינוּ כְּבַעֲל
יִי הוּא כְּבַעֲל אָמַר
תִּבְרָא דִתְנֵן הַנּוֹדֶרֶת
בַּעֲלָה כּוּפִין אוֹתוֹ
דְּמִסְקָה אֲדַעֲתָהּ
מִבְּקָשִׁין

קיימא נמי אמוך ל' ואפי'
דחליצה אפי' תוך שלשים ו'
ורישא דקתני כופין אותו ל'
אלא אכתי לא אתא לאשמו'
כפייה וצקסה דחליצה ומה'
הצרה עד לאחר שלשים יו'
לכנוסה אפי' תוך של'

אמר ר' אמי. לא צע
(לעיל דף נט); דמ
לדמתי קאי ומתניתין לדי
אמר רבי אמי צריכה ה
תאמר ו"כ ממי ה
לדמתי גט וחלילה אדברה
יוע לומר דהכי קאמר אע
ב בני רבינך. פי' בקונו
דיא דהיינו שאינו יורה כח
איבעיא להו נטילה אנ
יה ואסורה לו או לא מסק
בדעל אינו כשאר אדם מיי
עמה לאסור נפשה על היב
לא מסק אדעתה לאסור ה
לדעתה לאסור עמה על
ית שמאי

לשמואל דהא שמואל גופיה הוא אמר
עליה דרב דאמר יבם אינו כבעל וקאמ
שייך במורדת א"כ קשיא דשמואל אדרי
מורדת כלל ולא שמעינן מינה אלא לא
אחורית [היא ולא] שייכא בכופין ומב
איירו כלל בכתובה אלא בכופים ומב

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות ק"ב.

עין משפט
נר מצוה

מג א ב ג ד מ"י פ"ג
מהל' יבוס הל' ה
סמג עשין נא טוש"ע
אה"ע ס' קסו סעי' ו:
מ"ד ה מ"י פ"ד מהל'
אישות הלכה כג סמג
עשין מח טוש"ע שם סימן
קטו סעיף ו:
מ"ה ו מ"י שם פ"ד הל'
טו ופס"ו הל' טו
טוש"ע שם סימן עז סעיף
ז:

ברוך ז' מיי פ"ג מהל' סמג
 נדרים הל' ח סמג
 לאוין רמב טו"ש יו"ד
 סימן רלד סעיף סח:
 ברוך ז' מיי פ"ג מהל' יבום
 הל' טו סמג עשין נא
 טו"ש אה"ע סימן קסה
 סעיף ב:

תום' חד מקס

מאכילין לאדם דבר אחר
אלא אמר רב
תשמישו על היתורין כיון
תשפדבדו ליה לתשמיש
לאו כל כמינה וא"ע חיישי
הפרה מחלקו וליה חיישי
משום אסור כולל. ופי'
השטם ביני לבינו שאני
יורה כחך והוריא
ביד' זיל מי' שלא נאק'
עמה וממנן לה ור' נחמן
הפריה מחלקו מגו'
דאי כחך אהיה דאני'
חיישי כחך דאדרי מיהו
משום דקום לה. איבעי
לוהו נטולה אני ליתורין
ליכס מהו מי' מסקא
ארעתה דמח בעל נפלה
קמי' יבם קמי' וא. פשי'
זיל מי' מסקא ארעתה
דמית בעל נפלה קמי'
יבם וחיליה עלה גדרה
ואל מסקא ארעתה
ולא חיליה עלה גדרה
שגרמאנא נטולה אני מן
היתורין אל אמר אל'
כשביל גירוש דבעל שלא
יגה בעל סבור שניניה
נתנה בחור אם יגרשה
אבל ביבם אם גירשה
אזא אסורה דאית לה
סקא ארעתה דמח בעל
נפלה קמי' יבם ארעתא
עליה רב אמר אל' חיליה
דחיה רב אמר [יבם] איני
כבעל ולא חיליה עליה.
ושמואל אמר (ב' עב)
גמתינה גדרה אני על הבעל
יכול להפרי לטלע הגדרים
שגדרה ביבי שלא פשי'
הבעל אני מפר בקדומי.
אמר אבי' כותיה דרב
מסבבא דרנניה הגדרת
גמתינה כבעל חיישי בעל
כופים אותו שחילוקי' לה.
ואם איני דמסקא ארעתא
כמקשם כיבעי ליה. אל'
לאו ש"מ אל' מסקא
ארעתה ואפי' חילי עלה
גדרה חיישי שגדרה גמתינה
סתם פשי' מיכמה (ג' עב)
ידמו למתני' דלא אסרי
במה כלל אלא שאמר
סתם נטולה אני מן
היתורין וכו' ואלא אי מסקא
ארעתא קמי' חילי עליה
גדרה. והרב אלפס כת'
בבבולותיו מי' מסקא ארעתה
כלומר וכופין או לא מסקא
ארעתה ומקשמי'. וחזקה
כרב אמר כופין אלא
שיחילוק לה וי"מ דלא
חיישי מרדתי. עממה גדרה
חיייה בעלה אל' לאחר
מיתת בעלה חיייה מרדתי
ש"מ ליתוחא לשמואל
דאמר קא' כותבין גמתינה
מרד על שומרת יבם ועל
זו כתב פוסק אפרים (ד'
הי"ב) כר' פסטי אלא דלית

(א) נראה דל"ל הרי הוא כבעל וחייב עליה נדרה ואינו יכול להפר ולסלק הנדרים. (ב) לכאורה אינו מובין דהא אדרבה אצ"י אמר דכוותיה דרב מסתברא מהך ברייתא ואולי דר"ל דשמואל אמר לך לנא דמי למתני'. (ג) ע"י כספר הזוהר להרמב"ן ו"ל וברא"ש כאן שהאריכו בזה.